

MƯA BÊN KIA SÔNG

NGUYỄN VĨNH LONG

1.

“...Vòng tay xưa còn đó
bờ môi em còn đó, cúi xin đời..!
Và ngày em tiễn tôi, dìu vai nhau sánh đôi
cách xa rồi.. .
Tôi đứng bên này sông
Trời mưa bên kia sông, trắng tay ngỡ ngàng
Chiều thu tím, áo vàng nàng bước sang ngang.. . (*)

Tiếng hát truyền cảm của ca sĩ Hoàng Vân, thật trầm ấm và ngọt ngào trong bài “Mưa Bên Kia Sông” (Nguyễn Thiện Lý). Thật ra tôi đã nghe bài hát này qua giọng ca của Lệ Thu (trước 1975), tiếng hát Thu Phương gần đây, nhưng không có một ấn tượng nào. Vậy mà chiều nay, tiếng hát Hoàng Vân đã thật sự gây trong tôi nhiều xúc cảm, bùi ngùi. Bởi anh là người con của Rạch Giá, cựu học sinh trường trung học nổi tiếng của tỉnh: Nguyễn Trung Trực. Tiếng hát Hoàng Vân mang theo chút mùi nắng gió của vùng biển mặn và cả những cơn mưa chiều của bến sông xưa...

Một đời người thoáng chốc sẽ qua, chỉ có tình yêu là ngàn năm ở lại. Có bao nhiêu người đã đi qua cuộc đời bạn? Có bao nhiêu khuôn mặt, nụ cười, ánh mắt đã làm bạn thương nhớ, băng khuâng? Chắc là không phải ít, trong đời đầy hệ lụy, cưu mang? Có nhiều nỗi khổ đau con người mong không phải gặp, phải đối diện. Những nỗi khổ đau lấp chìm mọi ước mơ, mọi nhân phẩm của con người. Nhưng cũng có những niềm đau nâng cao tâm hồn và mơ ước của chúng ta đến tầm cao khác. Nỗi đau thương trong tình yêu sẽ đưa các bạn đến tầm cao của hạnh phúc và ước mơ. Những tầm cao đó đôi khi bắt đầu từ một bến sông thật gần gũi, thật vắng lặng và cũng thật mệnh mông.

Một thời tuổi trẻ của tôi, của bạn, của chúng ta trong bao nuối tiếc, ngậm ngùi! Tôi đã yêu người và có người đã yêu tôi. Người tôi yêu đã phụ tôi và tôi cũng phụ người yêu dấu. Thời gian “tẩy xóa” dần dấu vết tuổi trẻ. Số phận, cơn áo đời người xây biết bao “mộ phần” của dĩ vãng trong ta. Năm tháng cứ ngỡ đã khuất lấp, vùi quên. Vậy mà trong chuỗi dài của đời sống, chợt một lần nào đó kéo mọi ngõ ngách trong ký ức, tôi như trượt chân, ngã quy vào một thời tưởng đã lãng quên...

2.

Chiếc xe đò rẽ vào ngã ba Lộ Tẻ, chạy chậm lại rồi ngừng hẳn. Trên xe một số người nhón nháo, ló đầu ra cửa sổ xem có chuyện gì. Anh phụ xe nhảy xuống vội và chạy về phía trước. Đã hơn 2 giờ chiều, trong xe hầm nóng và trở nên ồn ào. Vài phút sau, anh phụ xe trở lại và báo tuyến đường về Rạch Giá đã đóng vì nước lụt ngập một số đoạn đường dài phía trước. Tất cả bà con phải xuống xe, hoặc tìm nhà nghỉ tạm chờ nước rút, hoặc bao đò máy về Rạch Giá. Đó là buổi chiều giữa tháng Tám, 1978. Tôi theo dòng người bước xuống xe, trời hanh nắng và đứng gió. Đường xá, đò ghe tôi không biết rành, chắc là phải tìm nhà xin trọ, chờ nước rút. Cũng không có gì gấp gáp, tôi đang trở về trường cho khóa học “chính trị” hè hằng năm của thầy cô giáo. Định hỏi thăm anh phụ xe về nhà nghỉ, thì thoáng tiếng gọi tên mình:

-Thầy Hoàng... thầy Hoàng...

Quay lại, là người con gái dáng dong dong cao, tóc ngang vai và nụ cười với chiếc răng khểnh thật tươi. Bất ngờ, tôi vẫn chưa nhận ra người quen hoặc đã gặp ở đâu, đành cười đáp xã giao.

-Em tên Xuyên dạy trường cấp 1 An Hòa. Đã gặp thầy Hoàng ở phòng giáo dục huyện... Nhiều quá, chắc thầy Hoàng hông nhớ đâu?

-Gặp Xuyên ở đây, mừng quá. Gọi tên được rồi, đồng nghiệp mà...

-Xuyên từ Long Xuyên về. Chắc là sẽ kẹt nước lụt đến nay mai. Anh Hoàng có dự định về Rạch Giá chiều nay luôn hông?

Đúng là “ở hiền gặp lành”, tôi gật đầu ngay. Xuyên cho hay, khoảng 1 tiếng đồng hồ nữa có đò máy về Rạch Giá chiều nay. Tôi theo Xuyên đến gặp chủ ghe, dặn chỗ. Xuyên rủ tôi đi ăn tạm gì đó, chuyển đò về tới Rạch Giá chắc cũng phải 8, 9 giờ tối. Bên quán ăn và chuyển đò máy chiều hôm đó, tôi và Xuyên đã quen nhau. Xuyên có nước da ngăm ngăm, dáng đi thẳng, rắn chắc và đặc biệt là nụ cười răng khểnh với bờ môi cong thật đẹp. Rồi suốt khóa học “chính trị” cuối hè, chiều thỉnh thoảng tôi theo Xuyên về lại Rạch Sỏi. Trên chiếc xe đạp, có hôm Xuyên “đèo” tôi, có hôm tôi chở Xuyên. Nhà Xuyên nằm phía bên doi Gòn, mỗi ngày phải qua đò Tắc Ráng. Gọi bến đò Tắc Ráng nhưng thật ra là một chiếc phà nhỏ đưa người qua bên kia ba nhánh sông: doi Gòn, doi Dừa và doi cây Xăng (?). Nhiều buổi chiều đợi chiếc phà nhỏ, tôi và Xuyên có những giây phút bên nhau thật gần và thật “vội”. Vội đủ để Xuyên thường “chê” tôi: “Bàn tay và môi anh mềm như con gái!”. “Bàn tay thì được, còn môi.. . Làm sao em biết mềm như môi con gái? Em đã thử môi con gái chưa?”. “Nói bậy không hà. Em chỉ so sánh dzậy thôi mà”.

Khác với bề ngoài cứng rắn, Xuyên rất dễ mũi lòng, nhiều lúc thật yếu đuối. Quê quán ở tận Xẻo Rô thứ Bảy, cô giáo Xuyên cũng rất giỏi về vườn tược, ruộng nương. Một lần theo Xuyên về Xẻo Rô, tôi mới biết mình thật sự quá “dở” và thương vô cùng bao miền quê hương, đất nước với những con người chân chất, một đời sống chết với từng tấc đất dòng kinh. Ba má của Xuyên rất hiếu khách và ít nói. Đêm hôm đó, tôi không chợp mắt được không phải vì tiếng trăn trở của Xuyên ở giường trong mà vì từng cơn gió thổi lồng lộng dọc bờ kinh thứ Bảy. Tình cảm Xuyên càng ngày càng sâu đậm. Nụ hôn nàng cũng mãnh liệt hơn, nhưng ánh mắt Xuyên đôi lúc tư lự, chột xa vắng, băng quơ. Hoặc lắm khi đang nói cười, nàng bắt thần lặng im trong khoảng trống vô chừng. Hỏi, Xuyên chỉ cười nhẹ và nói không có gì. Trưa hôm đó, người đàn ông có vẻ đứng tuổi tự giới thiệu tên Phong, hiện đang làm việc ở tổ hợp cây trồng thuốc đông y thị xã Rạch Giá. Khuôn mặt đượm chút khắc khổ, thân hình cao lớn, anh Phong xin lỗi đã đường đột gặp tôi. Bên quán cà phê dì Năm trước cổng trường, câu chuyện anh khiến tôi hựt hẫng, bất ngờ. Anh Phong và Xuyên ở cùng quê. Cả hai đã quen nhau vài năm về trước, tình cảm tốt đẹp và họ đã đề cập tới hôn nhân. Chuẩn bị đám hỏi, thì gần đây Xuyên tỏ ra lơ là, có ý chối thoát. Và anh Phong biết được Xuyên quen tôi trong một thời gian vừa qua. Anh không trách cứ gì, chỉ muốn biết tôi là ai, và có tình cảm thật sự gì với Xuyên... Tôi nhìn người đàn ông trước mặt như nhìn thấy chính tôi. Mỗi trái tim có lý lẽ riêng của nó, nhưng đều mù lòa như nhau! Nếu không, sẽ chẳng bao giờ là tình

yêu thật sự? Rồi thì cho đến lúc nói lời chia tay, tôi và Phong chỉ ngồi im lặng, không nói gì thêm. Cái bắt tay chắc nịch của anh, tôi hiểu thêm, đây mới là duyên phận, hạnh phúc của Xuyên. Bàn tay này sẽ bảo bọc, nâng niu đời nàng trong những mai này. Không phải là tôi. Nhìn chiếc bóng cao lớn của anh rời khỏi quán, tôi chợt thấy lòng mình là cả bao nỗi chia xa.

Trong những ngày sau đó, tôi đã không gặp Xuyên nữa. Mọi liên lạc thư tay, mọi tìm kiếm đến trường, tôi đều trốn tránh. Như không có, không hề xảy ra. Tôi dối người hay tự dối tôi? Cuộc sống với bao hệ lụy vây quanh, như cuốn hút, xô đẩy mọi số phận nhỏ nhoi của chúng ta. Lá thư cuối của Xuyên thật ngắn, mong được gặp tôi như lần sau cùng. Và tôi không còn đủ lý do để từ chối. Buổi chiều bên phà nhỏ Tác Ráng vẫn vội vã, vẫn tấp nập người. Tôi ngồi khuất trong một quán nước lụp xụp, hướng về phía bên sông. Khuất chỉ đủ tôi nhìn thấy Xuyên đứng bờ vợ giữa dòng người xuôi ngược. Để nhìn thấy bao lần đôi môi Xuyên cắn chặt và ánh mắt vô vọng, đợi chờ. Chiều nay trên bến sông, tôi đã giữ đúng lời hẹn sau cùng. Với em, với chính tôi.

Gió từ bờ sông nhẹ nhẹ, hanh hanh hơi nước thổi. Tôi phải nhiều lần cầm lòng, chỉ cố gắng thu hết hình ảnh của Xuyên vào thương nhớ của mình. Chiều chìm dần và cơn mưa cũng chợt đến. Cơn mưa chiều bắt chợt, trút nước lên bóng dáng người con gái trên bến nước. Xuyên vẫn đứng đợi, dưới cơn mưa, nhiều lần đưa tay vuốt mặt. Bàn tay đó, bờ môi đó nồng nàn, mãnh liệt. Rồi em sẽ quên tôi, theo thời gian trôi một dòng không trở lại. Rồi tôi sẽ đâu đó bên đời, luôn nhớ dáng hình người con gái bên sông, chiều mưa thương tưởng. Tất cả như một giấc mơ, một giấc mơ có thật. Tất cả đang có thật quanh đây, như giọt mưa chợt lặn nhẹ xuống bờ môi tôi thấm mặn... Chuyển phà nhỏ, cuối cùng cũng đưa người con gái tôi thương về phía doi Gòn. Bên kia sông, mưa vẫn bay bay nghiêng che dáng hình người con gái xa dần. Dòng sông buổi chiều mưa thật lạnh, thật buồn và mệnh mông quá... sông ơi!

"...Tôi đứng bên này sông,
trời mưa bên kia sông, mắt vương lệ nhòa
vòng tay kín đan thắm dịu nỗi xót xa
Tôi vẫn thương và nhớ
dù mai quên trong tôi, dáng xưa yêu kiều
Tình xa vắng cho dài ngày tháng cô liêu..!" (*)

Nguyễn Vĩnh Long

(*) Mưa Bên Kia Sông - Nguyễn Thiện Lý

Xin vào link dưới đây để thưởng thức "Mưa Bên Kia Sông" với tiếng hát Hoàng Vân:

<https://www.youtube.com/watch?v=lpTIVcaDcDA>